…Минула ніч і зникли ті страшні примари. Зирнуло сонце з неба. Горить промінням чистий сніг. Не чути танку смерти. І кров моя нагрілась. Тепліше стало. Всміхається, як день оцей, життя і разом з Ним моя сміється вже душа. Як гарно навкруги!

Народе, брате мій, а ти? Ми ж подолали ніч? Дивись, який став сніг хороший: яке повітря стало чисте. Я бачу – ти не стогнеш, ні! Ти сміливо і певно йдеш на працю, смієшся над життям? Ти не боїшся ночі, брате мій?

Так. Вона минула – ніч страшна. Настав погожий ранок і буде довгий-довгий день. Він дасть нам силу і ми зустрінем знову ніч, та не жахнемось – ні!

Нехай ідуть вони, холодні ночі, нехай заводить буря танок смерти і похоронний спів – ми будем жить і насміємося їй в вічі: ми доживем до теплих днів!

Брате мій, на очах в тебе бачу сміх веселий!

І сам сміюсь!